

РЕШЕНИЕ

№ 22932

гр. София, 11.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.10.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

**ЧЛЕНОВЕ: Мария Бойкинова
Адриан Янев**

при участието на секретаря Валентина Христова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **5531** по описа за **2024** година докладвано от съдия Силвия Димитрова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, вр. чл. 63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на ОПП-СДВР, депозирана от процесуалния му представител юриконсулт А. А. с приложено пълномощно, срещу Решение №20005410 от 19.01.2022 г., постановено по АНД №1405/2020 г. по описа на СРС, НО, 4-ти състав, с което е отменено издаденото от Началник сектор към СДВР-ОПП Наказателно постановление №19-4332-021278/17.10.2017 г. С последното на М. Д. И. е било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС със срок 4 месеца на основание чл.175, ал.1, т.4 ЗДвП за извършено нарушение на чл.103 ЗДвП. Според касатора решението е неправилно, като постановено в нарушение на материалния закон и при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила – касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 НПК. Твърди се, че неправилно СРС е приел, че в хода на АНП е допуснато съществено процесуално нарушение по отношение на посочената в АУАН и в НП дата на извършване на нарушението. От приложените към преписката доказателства безспорно се установява, че нарушението е извършено на 26.05.2019 г., като отразената в АУАН и НП дата 25.05.2019 г. е техническа грешка, която не опорочава издадения акт. По тези съображения, подробно мотивирани, се иска отмяна на решението и постановяване на друго, с което НП да бъде потвърдено. Претендира се присъждане на юриконсултско възнаграждение, като е направено възражение за

прекомерност на евентуално претендираните разноски от ответника за заплатен адвокатски хонорар.

Ответникът М. Д. И. не е изразил становище по жалбата.

Участващият в касационното производство прокурор от СГП дава заключение, че жалбата е неоснователна.

В настоящото производство от страните не са представени нови писмени доказателства за установяване на касационните основания.

Административен съд - София-град, XXI касационен състав, в качеството си на касационна инстанция, като взе предвид наведените в жалбата доводи и като съобрази разпоредбата на чл.218 АПК, приема следното:

Касационната жалба е подадена в установения с чл.211, ал.1 АПК 14-дневен срок от надлежна страна срещу подлежащ на касационна проверка валиден и допустим съдебен акт и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Предмет на съдебен контрол в производството пред СРС е било издаденото от Началник сектор към СДВР-ОПП Наказателно постановление №19-4332-021278/17.10.2017 г. С последното на М. Д. И. е било наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева и лишаване от право да управлява МПС със срок 4 месеца на основание чл.175, ал.1, т.4 ЗДвП за извършено нарушение на чл.103 ЗДвП. Със същото лицето е било санкционирано за това, че на 25.05.2019 г. около 02,30 ч. ва път Автомагистрала №А-1 като водач на описан лек автомобил управлява същия и на посочено място при ясно подаден сигнал със стоп палка по образец на МВР не спира, а продължава движението си.

От събраните по делото доказателства СРС е приел, че деянието, за което лицето е санкционирано, е осъществено на 26.05.2019 г., около 02,30 ч., а не на 25.05.2019 г., както е посочено в АУАН и в НП. Доколкото като основен признак от обективната страна на деянието, вменено на жалбоподателя и оценено като административно нарушение, времето на извършване, макар последователно и по идентичен начин посочено в случая в съдържанието на акта и на наказателното постановление, в съответствие с изискванията, произтичащи от приложимите разпоредби на чл.42,т.3 ЗАНН и на чл.57,ал.1,т.5 ЗАНН, не се установява, за сметка на друга дата, която обаче не би могла да бъде коригирана едва в съдебното производство, веднъж, защото става въпрос за съществен признак и то от фактическата страна на деянието, представляващо предмет на конкретното административнонаказателно обвинение и втори път, защото в рамките на съдебно производство, образувано по жалба срещу издадено наказателно постановление, каквото е настоящото, няма възможност, нито нормативна опора за изменение фактическите параметри на конкретното административнонаказателно обвинение. По тези съображения НП е отменено.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че решението е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази, че същото е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Районният съд е събрал необходимите и относими доказателства; в обжалваното решение е изложил подробни мотиви относно преценката на доказателствата, която е извършил. Въз основа на последните е направил изводи, които настоящият състав

споделя и към които препраща на основание чл.221, ал.2, изр.2 АПК.

При субсидиарното действие на Наказателно-процесуалния кодекс /НПК/, районният съд е изпълнил служебното си задължение да проведе съдебното следствие по начин, който е осигурил обективно, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, включени в предмета на доказване по конкретното дело, при точното съблюдаване на процесуалните правила относно събиране, проверка и анализ на доказателствената съвкупност.

Настоящият касационен състав счита, че крайният извод на СРС за отмяна на обжалваното НП е правилен и поради изтекла междуременно абсолютна погасителна давност, представляваща пречка за реализиране на административнонаказателна отговорност. И. на давността при налагане на административно наказание, макар да не е изрично уреден в ЗАНН, не може да бъде изключен в административнонаказателното производство по аргумент от разпоредбата на чл.11 ЗАНН. В този смисъл е и ТП №1/27.02.2015 г. на ВКС и ВАС. Разпоредбата на чл.11 ЗАНН препраща към погасяването на наказателно преследване по давност в НК. Предвид това приложими са правилата, визирани в чл.81, ал.3 НК, вр.чл.80 ал.1 т.5 НК. При тази правна уредба, за да се приеме, че административнонаказателното преследване е погасено по давност следва да е изтекъл срок, надвишаващ с S предвидения в чл.80, ал.1, т.5 НК тригодишен срок, т.е. от извършване на нарушението следва да са изтекли 4 години и 6 месеца. В случая датата на извършване на нарушението, посочена в акта за установяване на административното нарушение и оспореното НП, е 26.05.2019 г. Срокът на абсолютната погасителна давност, считано от датата на извършване на нарушението е изтекъл на 26.11.2023 г.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК съдът намира, че доколкото правомощието на държавата да възбуди административнонаказателен процес срещу деца и да му наложи административно наказание е погасено, при което са налице предпоставки за отмяна на НП, то постановеното от СРС решение следва да бъде оставено в сила и на това основание.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 221, ал.2 АПК, вр. чл.63, ал.1, изр.2 ЗАНН Административен съд - София-град, XXI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20005410 от 19.01.2022 г., постановено по АНД №1405/2020 г. по описа на СРС, НО, 4-ти състав.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

